

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Ondřejem Szalonnásem ve věci

žalobce: V. H. D., nar. X,
státní příslušnost X,
v ČR bytem X,
*zastoupen advokátem Mgr. Štěpánem Svátkem,
se sídlem Na Pankráci 1618/30, 140 00 Praha 4,*

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 1. 2024, č. j. MV-197418-4/SO-2023,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 18. 1. 2024, č. j. MV-197418-4/SO-2023, a jemu předcházející rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 5. 10. 2023, č. j. OAM-45612-10/ZM-2023, se zrušují a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13 200 Kč, a to k rukám jeho zástupce, Mgr. Štěpána Svátka, advokáta.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Předmět řízení

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 18. 1. 2024, č. j. MV-197418-4/SO-2023 (dále též jen: „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále též jen: „*správní orgán I. stupně*“) ze dne 5. 10. 2023, č. j. OAM-45612-10/ZM-2023. Tím byla podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále též jen: „*ZPC*“) zamítnuta žalobcova žádost o vydání zaměstnanecké karty. Věcným důvodem tohoto rozhodnutí byl závěr správního orgánu I. stupně, podle něhož žalobcův pobyt na území není v zájmu České republiky, protože nedošlo k naplnění žalobcem původně deklarovaného účelu pobytu, za nímž mu byl povolen vstup na území, spočívajícího ve studiu akreditovaného studijního programu na veřejné vysoké škole. Současně je dle správních orgánů dán zájem České republiky na omezování zaměstnávání občanů Vietnamu na nekvalifikovaných či nízkokvalifikovaných pracovních pozicích. Protože by z tohoto důvodu žalobce nemohl o vydání zaměstnanecké karty požádat na zastupitelském úřadu ČR v Hanoji, není přijatelné, aby toto pobytové oprávnění mohl získat přímo z České republiky, a tím fakticky obcházet restriktivní politiku vydávání zaměstnaneckých karet vůči občanům Vietnamu.

Obsah žaloby

2. Žalobce má napadené rozhodnutí za zcela nezákonné, nesprávné a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
3. Správní orgán nemůže žalobce sankcionovat za výkon jeho práv a oprávněných zájmů, když podání žádosti o zaměstnaneckou kartu na území ČR mu § 42g odst. 5 ZPC explicitně umožňuje. Žalobce podal žádost o zaměstnaneckou kartu jako nový účel pobytu na území podle § 45 odst. 1 ZPC na území ČR v souladu s podmínkami obsaženými v § 42g odst. 5 ZPC. Učinil tak v době, kdy pobýval na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem studia. Žalovaná žádost akceptovala a nikdy nenamítala, že by žalobce k jejímu podání nebyl oprávněn. Žalobce podáním své žádosti vymezil v souladu se zásadou dispoziční předmět řízení, kterým se měla žalovaná primárně zabývat. Měla tedy zkoumat, zda žalobce splňuje podmínky pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnanecké karty a zda doložil listinné náležitosti. Meritem žádosti se však žalovaná vůbec nezabývala.
4. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázala na důvodovou zprávu k novele zákona č. 326/1999 Sb., kterou byly zavedeny migrační kvóty k podání žádosti prostřednictvím zastupitelských úřadů. V ní se uvádí, že v nastavení kvót jsou v některých případech zohledněna i bezpečnostní rizika spojená s migrací z daného regionu. Takové odůvodnění je dle žalobce nutné odmítnout pro nepřezkoumatelnost a rozpor s úmyslem zákonodárce. Žalovaná totiž nezminila pro danou problematiku důležitou pasáž, v níž je explicitně uvedeno, že zavedení kvót je navrhováno pouze vůči cizincům podávajícím žádosti ze zahraničí a že ve vztahu k cizincům, kteří na území ČR již pobývají za jinými účely, není zapotřebí kvóty uplatňovat.
5. Žalobce podal prostřednictvím zastupitelského úřadu ČR v Hanoji žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, která mu byla schválena. Pokud žalobce splnil podmínky pro udělení dlouhodobého pobytu za účelem studia, je v hrubém rozporu s §

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

53 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též jen: „*správní řád*“) dojit v rámci zcela jiného druhu žádosti k závěru, že se žalobce dopustil obcházení zákona v případě prvotní žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem studia.

6. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že žalobce vstoupil na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Deklarovaný účel svého pobytu nenaplnil a krátce po příjezdu podal žádost o vydání zaměstnanecké karty na nekvalifikovanou pracovní pozici. Konstatovala, že žalobcův další pobyt není v zájmu ČR, neboť by tím došlo k popření smyslu a účelu omezení pracovní migrace pro občany Vietnamu. K tomuto závěru žalobce uvedl, že neví, co přesně myslí žalovaná pojmem nenaplnění deklarovaného účelu pobytu. Takový pojem ZPC nezná ani nedefinuje. Žalobce se jazykového kurzu organizovaného Českou zemědělskou univerzitou účastnil, a poté studoval na soukromé škole reklamy.
7. Žalobce s odkazem na zásadu legitimního očekávání poukázal na znění důvodové zprávy k novele ZPC, kterou byly zavedeny migrační kvóty k podání žádosti prostřednictvím zastupitelských úřadů ČR, v níž je na str. 48 uvedeno, že zavedení kvót je navrhováno pouze vůči cizincům žádajícím ze zahraničí o vstup na území ČR. Ve vztahu k cizincům, kteří již na území pobývají za jinými účely, a chtějí svůj účel pobytu změnit na výdělečný, není zapotřebí kvóty uplatňovat. Žalobce dále v žalobě vypočetl spisové značky správních řízení o žádostech podaných jak na zastupitelských úřadech ČR v zemích schengenského prostoru, tak i v třetích zemích, ve kterých by eventuálně kvóty mohly být uplatňovány, ale uplatňovány nejsou. Ve všech vypočtených případech se jednalo o žádosti o vydání k povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnanecké karty na nekvalifikované pracovní pozice podané státními občany Vietnamu, přičemž ve všech případech bylo žádostem vyhověno. Žádosti byly podány časově ve shodném období se žalobcem. Oproti těmto řízením stojí žalobcův případ, na kterém žalovaná realizuje svou představu o pracovní migraci z Vietnamu, byť se jednalo o žádost podanou na území ČR.
8. Přístup žalované k žalobci je nejen v rozporu se zájmem a úmyslem zákonodárce, ale i v hrubém rozporu s její aplikační praxí. Napadené rozhodnutí není individuální správní akt reflektující provedené dokazování a individualizaci správního řízení. Zástupci žalobce je z jeho činnosti známo, že identickým druhům žádostí bylo žalovanou a správním orgánem I. stupně vyhověno zhruba do konce dubna roku 2023, až poté došlo k aplikaci § 56 odst. 1 písm. j) ZPC, přičemž skutkové okolnosti byly identické.
9. Žalobce rozporuje závěr správního orgánu I. stupně o tom, že lze důvodně pochybovat o tom, že účelem a cílem jeho pobytu bylo studium, neboť nic takového v řízení nevyšlo najevo a takový závěr je v rozporu § 53 odst. 3 správního řádu. Žalobce uvedl, že na povinnost správního orgánu prověřovat opravdovost předkládaných dokladů v rámci řízení o žádostech vedených podle ZPC poukazují například některé důvody pro neudělení dlouhodobého víza a současně i důvody pro nevydání zaměstnanecké karty uvedené v § 56 ZPC. Podobně je důvodem pro nevyhovění žádosti i skutečnost, že se nepodaří ověřit pravdivost údajů uvedených v žádosti. Nicméně žádné naplnění takové skutkové podstaty nebylo v řízení zjištěno.
10. Správní orgán I. stupně v odůvodnění výroku ve vztahu k pracovní smlouvě uzavřel, že žalobce má na území ČR vykonávat nekvalifikovanou práci za mzdu, která se jen nepatrně pohybuje nad hranicí základní sazby měsíční minimální mzdy, a zdůraznil, že takovou pracovní smlouvou splnil podmínku pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu za

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

účelem zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 2 písm. c) ZPC. Pokud by byl přijat závěr správního orgánu I. stupně o tom, že v případě posuzování žádosti o zaměstnaneckou kartu bude posuzována výše mzdy bez ohledu na splnění zmíněné zákonné podmínky, jednalo by se zcela evidentně jak o nezákonnou libovůli, tak i názor, který je v rozporu s dikcí zákona i s vlastní praxí správního orgánu I. stupně.

11. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně je uvedeno, že neexistuje moc vodítek, jak pojem „*pobyt není v zájmu ČR*“, který je zakotvený v § 56 odst. 1 písm. j) ZPC, vyložit. V důvodové zprávě je pouze uvedeno, že cílem právní úpravy je výslovně zakotvit možnost neudělení dlouhodobého víza nejen z hlediska zahraničně politického, ale i v dalších situacích, které nejsou v souladu se zájmy ČR. Podle žalobce ze spisového materiálu ani z provedeného dokazování nevyplyvá nic, z čeho by bylo možné naplnění skutkové podstaty tohoto ustanovení v projednávaném případě dovodit. Napadené rozhodnutí je minimálně z tohoto důvodu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
12. Žalobce poukázal na rozsudek NSS ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 2/2019-54, v němž se NSS vyjádřil k povaze usnesení vlády ČR, jehož obsahem je uložení odpovědným osobám omezit podání žádosti o pobytová oprávnění na zastupitelském úřadu v Hanoji. Konstatoval, že jde o interní rozhodnutí, které nemá povahu obecné právní normy a v důsledku toho ani právní závaznost vůči třetím osobám, neboť se jedná o stanovisko ukládající úkoly pouze členům vlády. Podle žalobce tak není možné s odkazem na usnesení vydané vládou dovozovat, že pobyt žalobce na území není v zájmu ČR a výhradně na tomto základě aplikovat § 56 odst. 1 písm. j) ZPC.
13. Nelze rovněž přehlédnout skutečnost, že žalobce, který na území ČR již pobývá v rámci dlouhodobého pobytu za účelem studia, má z tohoto titulu volný přístup na trh práce podle § 98 písm. j) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti. Je tak nejen nelogické, ale také nepřípustné, aby správní orgán ve výsledku žalobce sankcionoval za to, že vykonává práva a oprávněné zájmy, když navíc velmi pravděpodobně mohl a byl činný na trhu práce před podáním žádosti. Přijetím argumentace správního orgánu I. stupně by došlo k nepřípustné diferenciaci mezi jednotlivými druhy povolení k pobytu, přičemž faktický pobyt cizince na území stále zůstává identický. Takový závěr by zcela popíral institut změny povolení k pobytu podle § 45 odst. 1 ZPC.
14. Postup správního orgánu I. stupně je v rozporu s § 2 odst. 1, 2, 4 správního řádu, ale i se zásadou vyjádřenou v § 7 odst. 1 správního řádu. Došlo také k nepřípustné diskriminaci na základě národnostního původu. Správní orgán I. stupně v zásadě nezabýval meritem žádosti tak, jak jej vymezil žalobce a žádost zamítl ze zcela jiných důvodů ležících mimo předmět řízení, i z těchto uvedených důvodů žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné.
15. Napadené rozhodnutí je rovněž nepřezkoumatelné v otázce negativního dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Při přezkoumávání této otázky se správní orgán I. stupně pouze omezil na zcela obecná konstatování a neověřoval skutečné a reálné zázemí žalobce pro zjištění celkové přiměřenosti rozhodnutí.

Vyjádření žalované

16. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K námitkám uvedeným v žalobě uvedla, že žalobce není sankcionován za výkon svých

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

práv. Žalobci bylo na základě jeho žádosti vydáno povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem studia a nic mu nebránilo tento účel plnit i nadále. Jsou-li však stanoveny kvóty pro ekonomickou migraci pro určitou zemi, pak nelze ignorovat záměr vlády omezit příliv nekvalifikovaných pracovníků a akceptovat postup žalobce i dalších osob, které jednaly stejně a krátce po příjezdu na území podaly žádost o změnu účelu pobytu. Pobyt žalobce nebyl nežádoucí od počátku, ale stal se nežádoucím až poté, kdy projevil svůj úmysl neplnit původně požadovaný účel pobytu, ale vykonávat zde právě nežádoucí nekvalifikovanou práci.

17. K poukazu žalobce na nepřípustnou diferenciaci mezi jednotlivými druhy povolení žalovaná uvedla, že tato diferenciaci vyplývá jak ze zákona, tak především z účelu pobytu na území. Pokud byly nařízením vlády č. 220/2019 Sb. v souladu se zmocněním stanoveny maximální počty žádostí o pobytová oprávnění za účelem podnikání, zaměstnání a investování, pak byl tento postup v souladu se zákonem. K poukazování na výsledek řízení o žádosti o zaměstnaneckou kartu jiných státních příslušníků Vietnamu žalovaná uvedla, že každé rozhodnutí je založeno na konkrétních individualizovaných skutečnostech zjištěných v rámci řízení. Odůvodněné změny účelu pobytu jsou běžně povoleny. Žalobce náhlou změnu pobytu ničím neodůvodnil. Žalovaná dále podotkla, že v případě žádosti o vydání zaměstnanecké karty zákon nepředpokládá posuzování přiměřenosti dopadů zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Žalovaná dále odkázala na rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2022, č. j. 4 Azs 14/2022-34, z něhož se podává, že odlišné zacházení s občany různých států ve věcech práva přístupu na pracovní trh je v právním řádu běžné a vyplývá ze smluvních a jiných vztahů domovských států cizinců s ČR, resp. EU.
18. Žalobce v současné době pobývá na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní, konkrétně studium v programu celoživotního vzdělávání, s platností do 31. 8. 2024. Jedná se o studium, které nelze podřadit pod § 64 ZPC. Žalobce rovněž podal dne 16. 8. 2023 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, o které dosud nebylo pravomocně rozhodnuto.
19. V daném případě byly splněny pro zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty a napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, bylo dostatečně a řádně odůvodněno a je v souladu s platnými právními předpisy.

Replika žalobce

20. V replice k vyjádření žalované uvedl žalobce, že žalovaná účelově opomíjí jeho klíčovou argumentaci týkající se odkazu na nastavení migračních kvót a odkazu na důvodovou zprávu k novele ZPC. Nelze sankcionovat žalobce za to, že se spoléhal na jasný, zřetelný a srozumitelný úmysl zákonodárce a v rámci tohoto realizoval svá práva a oprávněné zájmy – změnu účelu pobytu z nevýdělečného pobytového oprávnění na výdělečné. Pokud eventuálně účel pobytu žalobce neplnil, což není jeho případ, měl správní orgán postupovat podle § 56 ZPC a pobytové oprávnění zrušit pro neplnění účelu.

Posouzení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

21. Soud ve věci rozhodl bez jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. Oba účastníci s takovým postupem výslovně souhlasili a soud neshledal potřebu provádět ve věci dokazování.
22. Žaloba je důvodná.
23. Ve své žalobě uplatnil žalobce celkem tři žalobní body, jejichž vymezením je soud při přezkumu napadeného rozhodnutí zásadně vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Jedná se o žalobní body nezákonnosti, nesprávnosti a nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Ještě před jejich věcným vypořádáním však soud připomíná, že § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. stanoví, že žaloba musí obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. NSS k tomu ve svém rozsudku ze dne 8. 12. 2005, č. j. 6 Azs 101/2004-52, uvedl: *„Žalobní musí být formulován konkrétně, aby byl jasně vymezen předmět soudního přezkumu. Připuštěním vágních a nekonkrétně formulovaných žalobních bodů by toto ustanovení ztratilo smysl.“* Žalobní bod je tedy spojením jak skutkových tvrzení, tak i jejich právního posouzení. Podmínku konkrétního vyjádření žaloby zdůraznil NSS i v rozsudku ze dne 27. 11. 2013, č. j. 8 Afs 31/2013-45: *„Žalobce je však povinen vylíčit již v žalobě, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit pouze s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami.“* Nevymezí-li žalobce srozumitelně a jednoznačně konkrétní skutkové či právní důvody tvrzené nezákonnosti nebo procesní vady správního aktu, ale toliko obecně poukazuje na rozpor postupu správních orgánů se zákonem, není povinností soudu za žalobce spekulativně domýšlet další argumenty či vybírat z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta (srovnej také rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 -78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Tyto závěry dopadají především na žalobní bod nesprávnosti. Jeho skutkové (ani právní) vymezení soud v žalobě nenalezl. Soud jen pro pořádek připomíná, že správností rozhodnutí se obecně rozumí výsledek řádné aplikace správního uvážení. Správnost rozhodnutí zkoumá odvolací správní orgán jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, případně tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem (§ 89 odst. 2 věta druhá správního řádu) a soud je oprávněn napadené rozhodnutí zrušit pouze tehdy, pokud shledá, že správní orgán zákonem stanovené meze správního uvážení překročil, případně správní uvážení zneužil (§ 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Lze tedy konstatovat, že tento žalobní bod nebyl žalobcem řádně uplatněn. Soud se proto zabýval jednak nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, jednak jeho zákonností.
24. Jako prvním v pořadí se soud zabýval žalobním bodem nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, ačkoliv jej žalobce uplatnil až v závěru své žaloby. Soud při tom vycházel z judikatury NSS, podle níž teprve dospěje-li soud k závěru o přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, může se zabývat dalšími námitkami (rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004-105, č. 617/2005 Sb. NSS).
25. Žalobce nejprve namítal, že správní orgány nepřezkoumatelně vyložily, proč mají za to, že je v projednávaném případě naplněn důvod pro zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty upravený v § 56 odst. 1 písm. j) ZPC. Tomuto tvrzení však soud nemůže přisvědčit. Správní orgány obou stupňů tento svůj závěr odůvodnily, jakkoli soud jejich závěry považuje za nesprávné (k tomu viz níže). Z rozhodnutí správních orgánů

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

obou stupňů je však jednoznačně patrné, proč správní orgány považují udělení zaměstnanecké karty žalobci za rozporné se zájmy ČR, i jakým způsobem odvodily onen konkrétní zájem ČR, s nímž má být pobyt žalobce v rozporu. Ostatně, podstatná část obsahu žaloby je věnována polemice s argumentací správních orgánů, což by nebylo možné, pokud by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné.

26. Žalobce také namítal, že správní orgány se nepřezkoumatelným způsobem vypořádaly s otázkou přiměřenosti dopadů svého rozhodnutí do jeho soukromých a rodinných poměrů ve smyslu § 174a ZPC. Podle jeho názoru se totiž omezily na zcela obecná konstatování, neaplikovaly kritéria stanovená v § 174a ZPC na jeho případ, ani neověřovaly skutečné a reálné zázemí žalobce pro zajištění celkové přiměřenosti rozhodnutí.
27. Podle § 174a odst. 1 ZPC: *„Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“* Dle třetího odstavce téhož ustanovení: *„Přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.“*
28. Soud především konstatuje, že ze správními orgány aplikované právní úpravy, konkrétně z § 56 odst. 1 písm. j) ve spojení s § 46 odst. 6 písm. a) ZPC nevyplývá, že by rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty z daného důvodu bylo podmíněno jeho přiměřeností, jak ji vymezuje § 174a ZPC. Správní orgány tedy nebyly ze samotného ZPC povinny k posouzení přiměřenosti dopadů svého rozhodnutí přistoupit. Odestát však nelze, že judikatura NSS dovodila povinnost správních orgánů zabývat se dopady jejich rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizinců tehdy, přichází-li v úvahu porušení mezinárodních závazků ČR, zejména pak čl. 8 Úmluvy. Tato povinnost však není automatická; musí být aktivována buď relevantním tvrzením samotného cizince, případně tím, že je správním orgánům samotným ze spisového materiálu, úřední činnosti či jim dostupných evidencí známo (či přinejmenším mohlo a mělo být známo), že případné porušení mezinárodních závazků ČR přichází v úvahu.
29. Ze správního spisu soud zjistil, že sám žalobce správním orgánům nesdělil žádné informace, které by mohly založit jejich povinnost zabývat se dopady svého rozhodnutí do žalobcova rodinného či soukromého života. Ze samotné žádosti o vydání zaměstnanecké karty ze dne 26. 6. 2023 plyne, že žalobcovi rodinní příslušníci (matka a bratr) žijí ve Vietnamu. Žalobce se na území ČR zdržuje od 20. 12. 2022, tedy relativně krátkou dobu, za kterou nějaké zásadní sociální vazby obvykle nevznikají. Nic přitom nesvědčí o tom, že by tomu v žalobcově případě mělo být jinak.
30. Pokud tedy za této situace přesto přistoupil správní orgán I. stupně, zřejmě z tzv. procesní opatrnosti, ke zhodnocení dopadů svého rozhodnutí do žalobcových rodinných a soukromých poměrů, učinil tak v zásadě nad rámec svých povinností. Při nedostatku relevantních tvrzení samotného žalobce a absenci jakýchkoli indicií, že by na území ČR měl žalobce jakékoli sociální vazby, které by snad byly relevantní z hlediska posouzení dopadů rozhodnutí správního orgánu I. stupně, pak není příliš překvapivé, že dané

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

posouzení je spíše obecného rázu a zdůrazňuje žalobcovu možnost plnit účel povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, kterým disponuje a o jehož prodloužení může usilovat. Jinak řečeno: důsledkem rozhodnutí správního orgánu I. stupně (a proto ani napadeného rozhodnutí) není povinnost žalobce opustit území ČR, ani ztráta pobytového oprávnění, kterým žalobce disponuje, resp. disponoval, což riziko možnosti, že by takovým rozhodnutím byly ohroženy mezinárodní závazky ČR, znatelně snižuje.

31. Namítá-li pak žalobce v žalobě, že správní orgány neaplikovaly kritéria upravená v § 174a ZPC a neověřovaly nijak žalobcovu zázemí pro zajištění celkové přiměřenosti svého rozhodnutí, vyplývá z toho, že ani on sám nebyl ani v žalobě ochoten či schopen představit jediné relevantní kritérium, jehož optikou by snad mohlo být napadené rozhodnutí shledáno nepřiměřeným či stojícím v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Ani v případě posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů cizince nelze po správních orgánech vyžadovat, aby prováděly *ex officio* šetření po všech myslitelných (a z povahy věci předem fakticky neomezených) hlediscích, jejichž prizmatem by snad bylo ještě jejich rozhodnutí možno přezkoumat. Jak už soud uvedl výše, pokud sám zákon neukládá správním orgánům hodnocení přiměřenosti provést, jako je tomu v nyní posuzovaném případě, je k aktivaci povinnosti správních orgánů zabývat se otázkou, zda jejich rozhodnutí nebude znamenat porušení mezinárodních závazků ČR nutné buď způsobilé tvrzení samotného cizince, případně jejich povědomí (či alespoň povinnost mít povědomí) o skutečnosti, která by takový rozpor mohla založit. V nyní řešeném případě však žalobce žádná způsobilá tvrzení sám neuplatnil a ani neoznačil skutečnosti, které by měly správní orgány vést k posouzení dopadů jejich rozhodnutí, jež jim měly být i bez takového tvrzení známy.
32. Správní orgány tedy nijak v otázce posouzení přiměřenosti dopadů svého rozhodnutí do žalobcových soukromých a rodinných poměrů nepochybily. V posuzované věci je ani nebyly povinny provést. Provedly-li je přesto alespoň na základě těch okolností, které jim byly zřejmé (tj. skutečnosti, že žalobci není rušeno pobytové oprávnění a znemožňován pobyt na území ČR), postupovaly nad rámec svých povinností a zcela přezkoumatelně.
33. Dále se soud zabýval klíčovým žalobním bodem, kterým je nezákonnost napadeného rozhodnutí. Tu žalobce spatřuje v tom, že na jeho případ byla nesprávně použita právní úprava obsažená v § 56 odst. 1 písm. j) ZPC [ve spojení s § 46 odst. 6 písm. a) ZPC].
34. Podle § 46 odst. 6 písm. a) ZPC: „*Pro zaměstnaneckou kartu platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 55, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydává z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f).*“
35. Dle § 56 odst. 1 písm. j) ZPC: „*Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*“
36. Rozhodné (a současné) znění ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) ZPC je výsledkem novelizace provedené zákonem č. 427/2010 Sb. s účinností od 1. 1. 2011, která dosavadní znění tehdejšího ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) ZPC, podle něhož: „*Vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, policie nebo zastupitelský úřad cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zahraničněpolitickém zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*“ změnil

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

na § 56 odst. 1 písm. j) ZPC ve stávajícím znění. Jak je patrné, novelizace tedy (kromě změny označení příslušného písmene) spočívala ve vypuštění adjektiva „zahraničněpolitickém“. Pro přístě tedy měl být důvodem neudělení příslušného pobytového oprávnění nejen rozpor se zájmy ČR zahraničněpolitickými, ale i jinými (vnitropolitickými). Důvodová zpráva (tisk Poslanecké sněmovny č. 70/0 z roku 2010) k tomu uvádí: „*Cílem návrhu je výslovně zakotvit možnost neudělení dlouhodobého víza nejen z hlediska zahraničně politického, ale i v dalších situacích, které nejsou v souladu se zájmy České republiky.*“

37. Jak plyne z dostupné judikatury, bylo citované ustanovení široce využíváno, především však pokud jde o alternativní skutkovou podstatu upravenou v ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) ZPC slovy „*nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území*“. V projednávané věci však tato alternativní skutková podstata nebyla správními orgány využita, a proto není namístě se touto judikatorní linií zabývat. Jde-li pak o skutkovou podstatu vymezenou slovy „*pobyt cizince na území není v zájmu České republiky*“, ta je v judikatuře aplikována zejména na situace, v nichž správní orgány zjistí závažné skutečnosti z utajovaných informací (srov. např. rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2014, č. j. 4 As 108/2013-69, nebo ze dne 25. 8. 2016, č. j. 3 Azs 246/2015-25, případně ze dne 7. 2. 2022, č. j. 10 Azs 438/2021-47). Ve vztahu k příslušnému cizinci, jemuž bylo s odkazem na ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) ZPC, resp. na rozpor se zájmy ČR odepráno udělení či prodloužení pobytového oprávnění přitom tyto případy spojuje – s jistou mírou zjednodušení – skutečnost, že pobyt daného cizince na území ČR představuje určité nebezpečí, které je konkretizováno právě onou utajovanou informací, např. pro spolupráci s organizovaným zločinem, hrozbou závažného narušení veřejného pořádku, páchaním závažné trestné činnosti apod.
38. Z toho lze odvodit, že má-li být naplněna pojednávaná hypotéza § 56 odst. 1 písm. j) ZPC, pak musí být onen rozpor pobytu příslušného cizince se zájmem ČR dán oním *samotným* pobytem. Jinak řečeno: v rozporu se zájmy ČR je to, aby se onen cizinec na území ČR *vůbec* nacházel, neboť již jeho samotný pobyt představuje konkrétní riziko.
39. V nyní projednávané věci vyšly správní orgány ze zjištění, že žalobce měl na území ČR povolen od 11. 1. 2023 do 31. 8. 2023 dlouhodobý pobyt za účelem studia, konkrétně za účelem účasti na přípravném jazykovém kurzu organizovaném Českou zemědělskou univerzitou v Praze pro další studium na její Provozně ekonomické fakultě v akreditovaném studijním programu „Informatika“. Na území ČR žalobce přicestoval dne 20. 12. 2022. Dne 26. 6. 2023 pak žalobce podal žádost o vydání zaměstnanecké karty dle § 42g odst. 2 ZPC k zaměstnavateli Q. D. T. na pracovní pozici prodáváči v prodejnách (CZ-ISCO 5223) s místem výkonu práce Revoluční 158, Nové Sedlo a číslem volného pracovního místa v EVPM 27 444 280 714. Ze správního spisu se dále podává, že správní orgány ověřily, že žalobce se přípravného jazykového kurzu, který probíhal od 15. 12. 2022 do 31. 8. 2023, zúčastnil, byť s ne příliš valnými výsledky, když v červnu 2023 složil zkoušku na úroveň A1, když dosáhl pouze 51 %, studijní povinnosti plnil tak, že docházku udržoval v průměru 65 – 75 %, studijní výsledky-znalostní testy pak 45 – 60 %. Univerzita sdělila, že žalobce patřil ke slabším studentům. Jak už bylo výše řečeno, žádost o vydání zaměstnanecké karty podal žalobce dne 26. 6. 2023.
40. Správní orgán I. stupně z těchto zjištění dovodil, že žalobce podal žádost o vydání zaměstnanecké karty dříve, než mohl alespoň částečně naplnit účel svého pobytu na území. Současně připomněl, že žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

studia podal žalobce na zastupitelském úřadu ČR v Hanoji, kde naopak nebylo a není možné podat žádost o vydání zaměstnanecké karty jinak než v rámci vládního programu „Klíčový a vědecký personál“, a to v celkovém počtu maximálně 200 žádostí za rok. Vláda ČR totiž na základě zmocnění zakotveného v § 181b ZPC svým nařízením č. 220/2019 Sb. (v současnosti ve znění nařízení vlády č. 321/2022 Sb.) stanovila maximální počty žádostí o pobytová oprávnění, které lze podat u některých zastupitelských úřadů. Tím dle správního orgánu I. stupně dává vláda ČR najevo, že má zájem na tom, aby z Vietnamu do ČR přicházeli za účelem zaměstnání pouze cizinci, kteří mají pracovat na definovaných klíčových pozicích nebo pozicích vyžadujících vysokoškolskou kvalifikaci (kategorie CZ-ISCO 1-3). Citované nařízení vlády tak podle názoru správního orgánu I. stupně zcela jasně definuje zájem ČR na příchodu nových zaměstnanců z Vietnamu pouze ve specifických profesích a v omezeném počtu. *„A contrario z uvedeného nařízení vlády plyne, že v zájmu České republiky není, aby na území ČR nově přicházeli občané Vietnamu za účelem výkonu nekvalifikované nebo nízkokvalifikované práce a mimo vládní programy.“* Existence nařízení vlády č. 220/2019 Sb. tak dle správního orgánu I. stupně svědčí o tom, že Česká republika nemá zájem na tom, aby občané Vietnamu přicházeli na její území a pobývali na něm za účelem výkonu zaměstnání na základě zaměstnanecké karty s výjimkou případů, kdy se jedná o klíčový a vědecký personál, který do ČR přichází v rámci vládního programu „Klíčový a vědecký personál“. Následně správní orgán I. stupně připomněl judikatorní závěry NSS vztahující se k výkladu neurčitých právních pojmů a nenárokovosti v rámci rozhodování o vydání zaměstnanecké karty. Uzavřel potom, že jakkoli na žalobce přímo nedopadají omezení plynoucí z citovaného nařízení vlády, když svou žádost o vydání zaměstnanecké karty podal na území ČR a nikoli na zastupitelském úřadu v Hanoji, není jeho pobyt na základě zaměstnanecké karty vydané pro zaměstnání v nekvalifikované pracovní pozici v zájmu ČR. Na konec svých úvah pak správní orgán I. stupně dodal, že povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia není cizinci vydáváno proto, aby teprve na území ČR zvažoval, zda bude studovat, nebo se bude zabývat jinou činností. I podle judikatury NSS (rozsudek ze dne 26. 2. 2021, č. j. 2 Azs 325/2020-33) je nutno trvat na tom, aby v případech, kdy cizinec na území ČR pobývá za účelem studia, bylo právě studium hlavním účelem daného pobytu, nikoli aktivity jiné. V krátkosti lze konstatovat, že s touto nosnou úvahou, o níž se opírá rozhodnutí správního orgánu I. stupně, se v napadeném rozhodnutí ztotožnila i žalovaná.

41. Z citované rekapitulace tedy plyne, že správní orgány obou stupňů shledávají, že pobyt žalobce není v zájmu České republiky proto, že usiluje o vydání zaměstnanecké karty. O její vydání by totiž nemohl z důvodu omezení stanoveného v nařízení vlády č. 220/2019 Sb. požádat na zastupitelském úřadu v Hanoji; přestože však svou žádost podal na území ČR, kde legálně pobýval, není s ohledem na zájem ČR o omezení pracovní imigrace na nekvalifikované či nízkokvalifikované pracovní pozice z Vietnamu, jeho pobyt na území v zájmu ČR.
42. S tímto závěrem se soud neztotožňuje. Závěr správních orgánů je založen na nesprávné a vnitřně rozporné aplikaci ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) ZPC.
43. Soud souhlasí se správními orgány, že zájem ČR, rozpor s nímž je překážkou pro udělení pobytového oprávnění dle § 56 odst. 1 písm. j) ZPC, je nepochybně neurčitým právním pojmem, který má zajistit dostatečnou flexibilitu správních orgánů při posuzování žádostí o pobytová oprávnění, resp. umožnit jim reagovat na předem neurčitou (a neurčitelnou) škálu možných skutkových okolností konkrétního případu (srov. rozsudek NSS ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

28. 7. 2005, č. j. 5 Afs 151/2004-73, č. 701/2005 Sb. NSS). Textace pro projednávaný případ relevantní části ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) ZPC je velmi neurčitá až vágní, takže správní orgány v jejich úvaze o subsumpci jimi zjištěného skutkového stavu pod dané ustanovení limituje jen skutečně velice mírně. To však neznamená, že správní orgány mohou při jeho výkladu postupovat zcela volně až svévolně; takový postup by byl v rozporu s povahou České republiky coby právního státu (čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR).

44. Jak už soud shora uvedl, judikatorní praxe dosud přistupovala k výkladu ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) ZPC, resp. té jeho části, která je relevantní v projednávaném případě v zásadě v tom smyslu, že pobyt cizince není v zájmu ČR tehdy, jsou-li konkrétní identifikovaná rizika spojena právě se samotným pobytem daného cizince na území ČR. To znamená, že není relevantní, na jakém pobytovém oprávnění má být tento pobyt založen, neboť je třeba předejít pobytu dotyčného cizince vůbec.
45. V posuzované věci však správní orgány přistoupily k výkladu relevantní právní úpravy jinak: spojily totiž zájem ČR toliko s konkrétním pobytovým oprávněním ve formě zaměstnanecké karty. Mají tedy fakticky za to, že není v zájmu ČR, aby na jejím území žalobce pobýval právě a jen na základě zaměstnanecké karty. Současně správní orgány nic nenamítají vůči pobytu žalobce na území ČR na základě jiného pobytového oprávnění, např. povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. O tom svědčí pasáž rozhodnutí správního orgánu I. stupně týkající se posouzení přiměřenosti dopadů jeho rozhodnutí do žalobcových soukromých a rodinných poměrů. V ní správní orgán I. stupně uvádí, že žalobce „*má možnost prostřednictvím prodloužení svého dlouhodobého pobytu za účelem studia začít [plnit] primární účel svého pobytu na území a tedy začít studovat.*“ Stejně tak žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že v současné době žalobce pobývá na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní, konkrétně studium v programu celoživotního vzdělávání, a to s platností do 31. 8. 2024.
46. Podle názoru soudu však není vnitřně udržitelné, aby byl současně pobyt žalobce na území v rozporu se zájmy ČR, pokud jde o zaměstnaneckou kartu, a současně nebyl v rozporu se zájmy ČR, pokud jde o jiné pobytové oprávnění (povolení k dlouhodobému pobytu). Pokud by totiž skutečně dospěly správní orgány k závěru, že pobyt žalobce na území ČR je v rozporu se zájmy ČR, musel by tento závěr nutně dopadat na všechny typy pobytových oprávnění [na které se vztahuje ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) ZPC].
47. V tomto směru je třeba přihlédnout k tomu, že ustanovení § 56 odst. 1 ZPC obsahuje obecné důvody pro nevydání dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů (se stanovenými výjimkami), nikoli tedy specifické důvody pro nevydání konkrétních typů pobytových oprávnění. Ty jsou pro případ zaměstnanecké karty obsaženy v § 46 odst. 6 písm. b) – f) ZPC. Z toho plyne, že i odkaz na ustanovení § 56 odst. 1 ZPC obsažený v § 46 odst. 6 písm. a) ZPC je nutno vykládat tak, že jím jsou jako důvody pro neudělení zaměstnanecké karty inkorporovány i obecné důvody pro neudělení dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů, ty však, jsou-li shledány, brání k vydání takového pobytového oprávnění ve všech jeho formách. Není tedy přijatelné dospět k závěru o tom, že důvod obsažený v § 56 odst. 1 ZPC se uplatní pouze ve vztahu k jedné formě pobytového oprávnění a ve vztahu k jiné současně nikoli.
48. Soud navíc dospěl k závěru, že správní orgány dovodily naplnění důvodu pro zamítnutí žalobcovy žádosti o vydání zaměstnanecké karty nepřijatelným způsobem. Správní orgány totiž postupovaly tak, že vyšly z omezení maximálního počtu žádostí o zaměstnaneckou

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

kartu, který lze přijmout na zastupitelském úřadu v Hanoji obsaženého v nařízení vlády č. 220/2019 Sb., které činí 0 (resp. 200 ve vládním programu „Klíčový a vědecký personál“). Je nepochybné, že tímto způsobem vláda ČR legálně (§ 181b odst. 1 písm. c) ZPC] a rovněž zcela legitimně (srov. závěry obsažené v rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52, č. 3601/2017 Sb. NSS, bod 93) omezila pracovní migraci mj. i z Vietnamu tím, že fakticky vyloučila možnost usilovat o zaměstnaneckou kartu (se shora uvedenou výjimkou) podáním žádosti v Hanoji. Učinila tak ovšem právě a jen tím, že znemožnila přijatelnost těchto žádostí na daném zastupitelském úřadě. To přitom není ze zákona jediný způsob, kterým lze žádost o zaměstnaneckou kartu podat. Ostatně, ani v posuzovaném případě nečiní správní orgány sporným, že žalobce podal svou žádost o vydání zaměstnanecké karty řádně na území ČR.

49. Za takové situace ovšem postupují správní orgány nezákonně, když fakticky rozšiřují dosah tohoto omezení prostřednictvím výkladu § 56 odst. 1 písm. j) ZPC tak, že žádost o zaměstnaneckou kartu podanou státním příslušníkem Vietnamu legálně na území ČR dle § 42g odst. 5 věta druhá ZPC, sice akceptují, ale zamítnou ji s odkazem na zájem ČR omezovat pracovní migraci z Vietnamu dovozený právě skrze nařízení vlády č. 220/2019 Sb., které však dopadá toliko na žádosti podané na zastupitelském úřadě v Hanoji. Jakkoli soud rozumí snaze správních orgánů zabránit možnosti obcházení stanoveného omezení tím, že cizinec nejprve získá vízum k pobytu nad 90 dnů či povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem, aby následně v rámci legální pobytu na území ČR podal žádost o vydání zaměstnanecké karty, nelze tomuto možnému postupu cizinců bránit nezákonným výkladem ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) ZPC. Je věcí vlády a zákonodárce, aby sledoval, zda jím přijatá opatření k omezení pracovní migrace mj. z Vietnamu jsou účinná, případně na jejich nedostatky reagoval změnou příslušné právní úpravy.
50. Důvodně v této souvislosti odkazuje žalobce na znění důvodové zprávy k zákonu č. 176/2019 Sb. (tisk Poslanecké sněmovny č. 203/0 z roku 2018), kterou byl novelizován ZPC mj. právě tak, že v ustanovení § 181b ZPC umožnil vládě nařízením stanovit maximální počty žádostí mj. o zaměstnaneckou kartu na konkrétních zastupitelských úřadech. Úmysl historického zákonodárce spočívající v tom, že toto omezení má skutečně dopadat právě jen na ty cizince, kteří své žádosti podávají na příslušném zastupitelském úřadě a nikoli také na ty, kteří je podávají přímo v ČR, kde požívají příslušného pobytového oprávnění, je jasný, neboť důvodová zpráva konstatuje (podtržení připojil soud): *„Následně budou ve formě nařízení vlády vydaným na základě zákonného zmocnění stanoveny sjednané transparentní kvantitativní kvóty pro náběh žádostí o povolení k pobytu za výdělečnými účely, které budou rovněž blíže rozčleněny do kategorií odpovídajících kvalitativnímu vymezení migračních potřeb, tedy strukturovány ve vztahu k jednotlivým zemím původu migrantů, sektorům české ekonomiky nebo typu pracovní činnosti cizinců. Konkrétně má jít o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování a zaměstnaneckou kartu. Kvóty budou v rámci pravidelné roční revize flexibilně přehodnocovány mimo jiné v závislosti na vývoji ekonomického cyklu. Mechanismus aplikace kvót bude nastaven tak, aby z procesu podávání žádostí na zastupitelských úřadech o pobytové oprávnění byly co možná nejvíce vyloučeny zprostředkovatelské subjekty. Zavedení kvót je navrhováno pouze vůči cizincům žádajícím ze zahraničí o vstup na území České republiky. Ve vztahu k cizincům, kteří již na území České republiky pobývají za jinými (neekonomickými) účely, a chtějí svůj účel pobytu změnit na výdělečný, není zapotřebí kvóty uplatňovat.“* K této citaci lze dodat, že pokud by měl zákonodárce za to, že je v zájmu ČR obdobné omezení stanovit a uplatňovat také vůči

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

cizincům již v ČR pobývajícím, nepochybně by tak učinil, či učinit mohl, neboť si byl této možnosti evidentně vědom.

51. Nad rámec uvedeného pak soud pouze dodává, že nemá za to, že by dosavadní obsah správního spisu svědčil o tom, že žalobcův případ je právě příkladem snahy obcházet stanovené omezení počtu žádostí o zaměstnaneckou kartu přijatelných na zastupitelském úřadu v Hanoji. Přestože žalobce coby držitel povolení k dlouhodobému obytnému účelem studia nakonec nenastoupil k samotnému studiu v akreditovaném studijním programu „Informatika“ na České zemědělské univerzitě v Praze, je zřejmé, že se účastnil přípravného jazykového kurzu a že v něm nebyl příliš úspěšný, když dosáhl pouze nejnižší úrovně jazykových znalostí A1, která obecně vzato k řádnému vysokoškolskému studiu postačovat nemůže. Z pohledu žalobce tak mohla být snaha získat zaměstnaneckou kartu logickou volbou po racionálním zhodnocení svých studijních šancí, resp. předpokladů. Ostatně, sama žalovaná v napadeném rozhodnutí konstatuje, že žalobcovy námitky týkající se obcházení zákona považuje za irelevantní, neboť bylo-li by rozhodnutí správního orgánu I. stupně založeno na zjištění, že žalobce obchází zákon, bylo by vydáno podle § 56 odst. 1 písm. m) ZPC. To však současně znamená, že argumentují-li na podporu svých závěrů správní orgány právě hrozbou možného obcházení zákona (resp. stanovených omezení pracovní migrace), je jejich argumentace v projednávané věci nepřijatelná, neboť ani samy netvrdí, že by se žalobce o obcházení zákona pokusil.
52. Žalobce má rovněž pravdu, pokud namítá, že poukazy správních orgánů obou stupňů na to, že žalobce nenaplnil účel dlouhodobého pobytu za účelem studia, nejsou doprovázeny příslušnou právní argumentací, resp. není jasné, o co konkrétně se tento závěr opírá a na základě čeho jsou z něj vyvozovány nějaké právní následky. Jak už soud výše uvedl, ze správního spisu a rovněž z obsahu rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je zřejmé, že žalobce se zúčastnil přípravného kurzu českého jazyka, byť s nevalnými výsledky. Není tak možno tvrdit, že by účel pobytového oprávnění nebyl žalobcem vůbec naplňován, byť završen tím, že by žalobce vystudoval akreditovaný studijní program „Informatika“ nepochybně nebyl. Soudu ovšem především není jasné, jakou relevanci má toto zjištění ve vztahu k posouzení žalobcovy žádosti o vydání zaměstnanecké karty, resp. jejímu zamítnutí proto, že nemá být v zájmu ČR, aby v ní žalobce pobýval.
53. Odkazuje-li pak žalobce na své legitimní očekávání s tím, že označuje některé případy řešené správním orgánem I. stupně, v němž v obdobných případech (resp. v případech, kde dle jeho názoru mohly být stanovené kvóty uplatňovány), došlo k vydání zaměstnaneckých karet, soud nemá příslušná rozhodnutí k dispozici. Nemůže tak posoudit oprávněnost žalobcových tvrzení o zavedené správní praxi žalovaného, resp. správního orgánu I. stupně, které se žalobce dovolává. S ohledem na to, že soud shledal žalobu důvodnou z jiné příčiny, ovšem nepřistoupil k výzvě žalovanému, aby mu příslušné spisové materiály předložil.
54. Pokud se žalobce dále ohrazuje proti konstatováním správních orgánů obou stupňů týkajících se výše mzdy, resp. míry kvalifikovanosti potřebné pro výkon pracovní pozice, na niž žádal o vydání zaměstnanecké karty, jde podle názoru soudu o vyjádření odpovídající argumentaci správních orgánů, pokud jde o důvody omezení počtu žádostí o vydání zaměstnaneckých karet přijatelných na jednotlivých zastupitelských úřadech. V tomto směru považuje soud za (z hlediska správními orgány použité argumentace) logické, že poukazují na to, že daná pracovní pozice je spíše nekvalifikovaná, protože to potvrzuje jejich závěr o tom, že by žalobce neměl zaměstnaneckou kartu s ohledem na

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

omezování nekvalifikované pracovní migrace z Vietnamu získat. Ze shora uvedeného je ovšem zřejmé, že je to argumentační linka, která neobstojí, neboť vychází z chybného právního posouzení věci správními orgány.

Závěr a náklady řízení

55. Soud došel k závěru, že jak žalovaná, tak správní orgán I. stupně nepřipustně rozšířili omezení počtu žádostí o zaměstnaneckou kartu, který lze příjmu na zastupitelském úřadu v Hanoji, a tím zatížili svá rozhodnutí vadou nezákonnosti. Výrokem I. tohoto rozsudku tak soud zrušil napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. Jelikož by vytýkanou vadu nemohla žalovaná v dalším průběhu řízení za správní orgán I. stupně napravit (jinak než zrušením jeho rozhodnutí), zrušil soud i rozhodnutí správního orgánu I. stupně v intencích § 78 odst. 3 s. ř. s. Současně soud rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s.
56. Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení se soud vyšel z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož: *„Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.“* Účastníkem, který měl ve věci plný procesní úspěch, je žalobce, neboť napadené rozhodnutí bylo soudem zrušeno.
57. Přiznaná náhrada nákladů řízení je představována uhrazeným soudním poplatkem za podanou žalobu ve výši 3 000 Kč, odměnou za právní zastoupení žalobce za 3 úkony právní služby: příprava a převzetí právního zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), sepis a podání žaloby dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu a repliky žalobce ze dne 15. 3. 2024 dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, celkem 9 300 Kč. Dále třikrát náhradou hotových výdajů po 300 Kč, celkem 900 Kč. Celková náhrada nákladů řízení činí 13 200 Kč.
58. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a s. ř. s.).

Plzeň 11. dubna 2024

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

JUDr. Ondřej Szalonnás v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.